

maaske ikke stort i Deres Øjne; men der kommer den Dag —«

»Jeg maa igen minde Dem om, at Sagen ikke kan diskuteres,« sagde Professoren og rejste sig nu. »Det er nødvendigt, at De ophører med at underholde mine Patienter paa en Maade, der nedbryder deres Sundhed; og jeg haaber for Deres egen Skyld, at De vil holde Dem mit Paabud efterretteligt. Jeg vil ellers til min Beklagelse se mig nødsaget til at formene Dem Adgang til Hospitalet.«

Mads Vestrup havde ogsaa rejst sig. De to Mænd stod paa hver sin Side af Skrivebordet og saae hinanden stift i Øjnene.

»Nu bliver De for stor paa det, Hr. Professor! Hvad tror De, jeg bryder mig om, hvad De forbyder eller ikke forbyder. Jeg tjener en Herre, der ikke spørger om Forlov.«

Han satte Kasketten paa Hovedet og vendte sig for at gaa.

»Er De gal, Mand!«

»Nej,« sagde Mads Vestrup og vendte sig igen. »Men De er gal! Bindetosset og bundfræk er De, naar De tror, at De med Deres Pulvere og andet Møg kan hjælpe et stakkels Menneske, som bare trænger til at faa Fred med sin Gud og sin Samvittighed. Og De vil vise mig bort . . . De, som gi'er to for-drukne Fyre Lov til at forpeste Luften her med